

LEVELEK A SZERKESZTŐHÖZ

Gazsizás

Gazsi 1995. december 16-án (dec. 20., 7. o.)

Sajnálatosnak és elszomorítónak vélem, hogy a Magyar Hírlap színvonalához méltatlan cikk jelenhetett meg a fenti napon **Eörsi István** tollából. Az országunk európaiságát oly nagy hévvel pellengérező cikkíró talán nem tudja, hogy illetlenség valakivel egy újság hasábjain úgy polemizálni, hogy az illetőről harmadik személyben szólnak, becenevén szólítva őt, a gazsizás pejoratív értelmét sugallva. Az efféle hangvétel nyerő lehet esetleg egy házi terjesztésű újságnál vagy valamelyik vicclapnál (mint ahogy poénszámba ment a valamikor két évvel ezelőtt képernyőre került Parabola adásaiban). Ezek után már mellékes dolog, hogy Tamás Gáspár Miklósról van-e szó, vagy valaki másról, ki hogyan vélekedik egyik vagy másik párról. A gyengén felépített, Tamás Gáspár Miklós nagy pálfordulását tetten érni óhajtó cikk egyébiránt nem jár a kívánt sikerrel, inkább olyan, állandóan kételkedő publicista ismerszik meg belőle, aki nyíltan vállalni is meri kételyeit. Az pedig már a cikkíró történelemszemléletét minősíti, hogy egy ország történelmi szerepéről kizárólag a megnyert meg elvesztett háborúk, bukott szabadságharcok alapján mond ítéletet (ott például nem bukott meg a szabadságharc, ahol egyáltalán nem is volt). Mint ahogy gondolom (és remélem), politikusaink többségét is egyfajta „európai küldetésbe vetett hit” vezérli. Akár „zengőn” hangoztatják ezt, akár nem.

Páll Szilárd közgazdász, író
Budapest